

sazení žalobce a jeho zařazení mezi dělnictvo s menší mzdou. Jest otázkou, čeho se může žalobce, když, jak řečeno, byl jeho služební poměr žalovanou obcí zrušen, na žalované obci domáhati. S otázkou, zda žalovaná obec změnila (zrušila) posavadní služební poměr žalobcův oprávněně z důležitých důvodů (§ 1162 obč. zák.), netřeba se zabývati. Ani v případě, že by žalovaná obec k sesazení žalobce neměla důležitých důvodů, jak tvrdí žalobce a popírá, tvrdíc opak, žalovaná. nároku na to, čeho se žalobce domáhá, zákon žalobci nepřiznává. Zákon v §u 1162 b) obč. zák. v případě předčasného propuštění zaměstnance zaměstnavatelem bez důležitého důvodu, tedy i v případě zrušení služebního poměru bez dostatečného důvodu, o jaké tuto jde, přiznává zaměstnanci toliko nárok na úplatu za výpovědní dobu a, utrpěl-li zaměstnanec další škodu, nárok na náhradu této další škody. Jak vidno z obsahu žalobního žádání, nedomáhá se žalobce ničeho z toho, co by mu podle zákona i v nejpříznivějším pro něho případě, že jeho služební poměr byl zrušen, aniž k tomu bylo důležitých důvodů, příslušelo. Požadovaných 915 Kč 92 h není platem za dobu výpovědní, nýbrž za dobu po této době, Žalobcův nárok není podle zákona opodstatněn.

Čís. 5130.

Byla-li v tuzemsku projednána a odevzdána movitá pozůstalost tuzemce, nalézající se v Rakousku, nelze z ní zajistiti pozůstalostní poplatky z movité pozůstalosti téhož tuzemce, nalézající se v Italii, jež dosud projednána nebyla, zejména když pozůstalost rakouská byla prohlášena za poplatků prostou.

Finanční prokuratura není oprávněna stěžovati si do usnesení rekursního soudu, zrušivšího usnesení pozůstalostního soudu, jímž bylo nařízeno dědici předložiti výtah z obchodního rejstříku a z knih.

(Rozh. ze dne 17. června 1925, R I 546/25.)

Soud první stolice (okresní soud v Litoměřicích) projednal movitou v Rakousku se nacházející pozůstalost zůstavitele, československého příslušníka, bydlivšího a zemřevšího ve Vídni. Odevzdáváje tuto pozůstalost nařídil současně v odstavci VI. a VII. svého usnesení, by při pozůstalostních depozitech a kontech ve Vídni bylo poznamenáno, že toto jmění ručí za projednací náklady a pozůstalostní poplatky z veškeré pozůstalosti, totiž rakouské i italské, ježto prý i v Italii zanechal zůstavitel jmění. V odstavci X. svého usnesení nařídil pak první soud, by právní zástupce universální dědičky předložil výtah z obchodního rejstříku a výtah z knih. **R e k u r s n í s o u d** zrušil k rekursu universální dědičky usnesení prvního soudu v odstavcích VI., VII. a X. **D ů v o d y:** Dle usnesení byla projednávání podrobena pozůstalost, nalézající se v území rakouského spolkového státu. Rekurs napadá toto usnesení proto, poněvadž odstavci VI., VII. udělen bankám příkaz, by poznamenaly při aktivním zůstavitelově saldu ručení za poplatky a útraty celé pozůstalosti, totiž také rakouské a italské, dále proto, že do odevzdací listiny bylo po-
jato toto usnesení. Rekurs je v tomto bodě odůvodněn. Ustanovení §u 43

pat. vztahuje se, jak rekurs poznamenává, na zjištění pozůstalostních poplatků před odevzdáním a opatření prvního soudu vztahuje se vskutku na projednání této pozůstalosti, ohledně níž není však ani jisto, zda k projednání tomu dojde a zejména, zda dojde k němu před soudem tuzemským. První soud nebyl k tomuto opatření vůbec oprávněn. Předem nutno poznamenati, že dle článku 6 nařízení ze dne 23. prosince 1922, čís. 369 sb. z. a n., v němž obsažena úmluva mezi čsl. vládou a vládou spolkového rakouského státu, obě dvě strany vzájemně si poskytují právní pomoc při zjišťování podkladu pro dávky, které tvoří předmět této smlouvy a při doručování obsílek. Bližší úmluva o tom zůstává vyhrazena výměně not obou vlád. Z toho vysvítá, že pro zajištění pozůstalostních poplatků ohledně oněch majetkových podstat, jež jsou projednávány na území spolkového rakouského státu, nelze poskytovat právní pomoc a že tuzemské soudy nejsou povinny, činiti opatření ohledně zajištění pozůstalostních poplatků těchto majetkových podstat. Dle §u 2 pat. mají býti, když zůstavitel, který jest tuzemským občanem, bydlí nebo se zdržuje v území jiného státu, pozůstalostní poplatky ohledně pozůstalostního jmění, nalézajícího se v tomto státě, vybrány tamže. Totéž platí o jmění, jež se nalézá na půdě italské, ježto s tímto státem nebyla posud uzavřena úmluva o poskytování právní pomoci. Dle zásad platného práva, jež jsou vyjádřeny také v odstavci 5 nařízení ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák. nemovité jmění, jež se nalézá na půdě cizího státu, má býti projednáno soudem tohoto státu. Proto, když první soud vyslovil, že mají býti zajištěny pozůstalostní poplatky ohledně jmění, nalézajícího se v Itálii, rozumělo se tím i nemovité jmění, jež jest vyloučeno z projednávání ve zdejším státě, a by byly zajišťovány pozůstalostní poplatky ohledně movitého jmění, není toho času příčiny a nebyl první soud k tomu oprávněn, ježto vůbec není jisto, zda toto jmění bude u tohoto soudu projednáváno. Mohlo by se také státi, že ohledně tohoto jmění smlouvou mezi oběma státy byla by vydána jiná ustanovení, než jsou ona, na jichž základě první soud rozhodl. Rovněž nezákonné jest usnesení v odstavci X. prikazujícím zástupci stěžovatelů, by předložil přílohy tam uvedené za účelem přípravy projednání pozůstalosti, ježto, jak již uvedeno, ještě není jisto, který soud jest příslušný k projednání pozůstalosti, jež se nalézá na půdě království italského, a zda jest vůbec nějaký soud tuzemský k tomu povolán. Proto takové opatření nebylo toho času ani nutným ani účelným.

N e j v y š š í s o u d dovolací rekurs finanční prokuratury, pokud čelil proti usnesení rekursního soudu, jímž byl zrušen odstavec X. usnesení prvního soudu, odmítl, jinak mu nevyhověl.

D ů v o d y:

Jde o projednávání pozůstalosti československého státního příslušníka, který ve Vídni bydlel a zemřel a jehož movitá pozůstalost, jsoucí na území Rakouského spolkového státu, byla prvním soudem již projednána a vdově jako universální dědičce právoplatně odevzdána. Mimo jmění v Rakousku zanechal prý zůstavitel také movité i nemovité jmění

v Itálii. Pokud jde o nemovitosti v cizozemsku ležící, nepřicházejí tyto v úvahu, protože ohledně nich nepřísluší československým soudům projednání pozůstalosti a netvoří předmět dědických poplatků (§ 300 obč. zák., § 21 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a § 5 odstavce první císařského nařízení ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák.). Movitá pozůstalost, která prý je v Itálii, nebyla dosud zjištěna, tím méně projednána. Na rekurs universální dědičky zrušil rekursní soud ony části usnesení prvního soudu v odst. VI. a VII. a onu část odevzdací listiny, jimiž první soud, odevzdávaje pozůstalost, současně nařídil poznámky při pozůstalostních depozitech a kontech ve Vídni toho obsahu, že toto jmění ručí za projednací náklady a pozůstalostní poplatky z veškeré pozůstalosti, totiž rakouské i italské. Neprávem napadá v tom směru finanční prokuratura usnesení rekursního soudu, pokud jde o pozůstalostní poplatky (kdežto projednací náklady již v úvahu nepřicházejí). První soud opřel své opatření o předpis §u 43 nesp. říz., jehož však tu nelze použiti, jak správně uznal soud rekursní. Předpis ten má na mysli zajištění poplatků z té které pozůstalostní podstaty za projednávání pozůstalosti. V tomto případě byla však rakouská pozůstalost již projednána a odevzdána, když bylo okresní finanční ředitelství v Litoměřicích dopisem ze dne 27. září 1923 prohlásilo, že vzhledem k mezistátní smlouvě ze dne 11. února 1922, čís. 369 sb. z. a n. tato pozůstalost v Čsl. státě nějakému poplatku nepodléhá. Z této pozůstalostní podstaty nebylo tedy třeba poplatky zajišťovati. Jde nyní jen o otázku, zda mohlo býti onoho předpisu použito aspoň k zajištění poplatků z movité pozůstalosti italské, která ještě projednána nebyla. Také tuto otázku jest zodpověděti záporně. I kdyby tu taková movitá pozůstalost byla, i kdyby byla aktivní, a i kdyby z ní nějaké poplatky v tomto státě byly svého času předepsány, — což vše jest tentokrát ještě nejisto — mohlo by býti použito předpisu §u 43 nesp. říz. právě jen ohledně této italské pozůstalostní podstaty a nikoliv ohledně pozůstalostní podstaty rakouské, zejména když tato byla již prohlášena za poplatků prostou. To vyplývá nejen z §u 43, nýbrž také z §u 179 nesp. říz. a z §u 72 popl. zák. ze dne 9. února 1850, čís. 50 ř. zák., podle něhož poplatek z převodu majetku (též poplatek pozůstalostní) vázne na věci, která je předmětem převodu a podle něhož má soud při závěře a inventuře přiměřeně se postarati o zajištění dotyčného poplatku. Právem tedy rekursní soud opačné opatření pozůstalostního soudu odstranil. Pokud rekursní soud zrušil také odst. X. usnesení prvního soudu, nařizující právnímu zástupci universální dědičky předložení výtahu z obchodního rejstříku a výtahu z knih, a pokud finanční prokuratura i v tomto směru napadá usnesení rekursního soudu, chybí jí oprávnění k rekursu podle §u 9 nesp. říz., protože toto opatření netýká se jí, a pokud by měla zájem na projednání pozůstalosti k vůli případným dědickým poplatkům, má k tomuto projednání dojiti podle §u 21 nesp. říz. i podle rozhodnutí rekursního soudu, ovšem u soudu příslušného, za který určen byl podle §u 28 j. n. současně vydaným rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 17. června 1925 č. j. Nd I 240/25 právě okresní soud v Litoměřicích. Byl tedy dovolací rekurs v tomto směru odmítnut, aniž by bylo lze v té příčině věcně přezkoumati usnesení rekursního soudu.